

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Јелене Ивановић и Наде Кљајевић, чланова већа, са саветником Маријаном Тафра - Мирков, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца

К.С.

против туженог Повереника Републике Србије за информације од јавног значаја, због "ћутања туженог", у нејавној седници већа одржаној дана 15.3.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Тужилац тужбом и допунама тужбе (од 26.9. и 9.11.2005. године), те притужбом од 7.2.2006. године, тражи да Врховни суд Србије тужбу уважи, обавезе туженог да му исплати нематеријалну штету и донесе одлуку којом ће обавезати надлежни орган у општини Раковица да тужиоцу достави тражена документа из захтева од 12.11.2004. године. Наводи да тужбу подноси на основу члана 21. и 24. Закона о управним споровима јер је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено. Истиче да је 12.11.2004. године, а на основу члана 14. став 1. тачка 3. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја тражио од Скупштине – општине Раковица да му се доставе фотокопије захтева његове ћерке за промену презимена, и решење надлежног општинског органа који је извршио промену презимена, а да по овом његовом захтеву, иако је ургирао доставу тражене документације, и поднео жалбу Поверенику Републике Србије није одлучено. У вези закључка туженог број 07-00-00070/2005-03 од 16.9.2005. године овај је оспорио у целини и навео да је исти донет јер надлежни органи управе у општини Раковица нису поверенику доставили документацију за решавање захтева тужиоца.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у свом одговору на тужбу, у свему је оспорио за основане наводе тужбе, те је истакао да је по захтеву тужиоца, а обзиром на стање документације и доказа које је тужилац поднео, донет закључак број 07-00-00070/2005-03 од 16.9.2005. године.

Након оцене навода тужбе, разлога оспореног решења, те одговора на тужбу, као и целокупних списка предмета ове управне ствари, а у смислу члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96), Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Према одредбама члана 8. Закона о управним споровима управни спор се може покренути и када надлежни орган о захтеву, односно о жалби странке није донео одговарајући управни акт, под условима предвиђеним тим Законом. Одредбама члана 24. став 1. истог Закона прописано је да странка може

покренути управни спор као да јој је жалба одбијена, ако другостепени орган није у року од 60 дана или у законом одређеном краћем року донео решење по жалби странке против првостепеног решења, а не донесе га ни у даљем року од 7 дана по поновљеном тражењу. Одредбама става 2. истог члана прописано је да странка може поступити на напред наведени начин и када по њеном захтеву није донео решење првостепени орган против чијег акта није дозвољена жалба. Према одредбама става 3. истог члана прописано је да ако првостепени орган против чијег акта је дозвољена жалба није у року од 60 дана или у законом одређеном краћем року донео решење по захтеву, странка има право да поднесе захтев другостепеном органу. Против решења првостепеног органа странка може покренути управни спор, а може га под условима из става 1. тог члана покренути и ако овај орган не донесе решење.

Према стању списка предмета конкретне управне ствари, неосновано тужилац тужбом наводи да тужени "ћути" по захтеву, тј. жалби, пошто је тужени по захтеву тужиоца донео закључак број 07-00-00070/2005-03 од 16.9.2005. године. По оцени суда неосновано тужилац тужбом указује да тужени, тј. надлежни општински орган управе "ћути" и по другим захтевима тужиоца пошто тужилац уз тужбу није поднео доказе да се туженом обраћао на начин, тј. у смислу напред наведених одредаба члана 24. Закона о управним споровима.

Ценећи наводе тужбе којима тужилац оспорава правилност закључка туженог број 07-00-00070/2005-03 од 16.9.2005. године суд налази да закључком није повређен закон на штету тужиоца. Ово стога јер тужилац не нуди доказе да се туженом, након конституисања, обраћао на начин прописан одредбама члана 24. Закона о управним споровима и да је поступио по налогу туженог за уређење поднетог захтева – жалбе. Код оваквог стања ствари, а како је чланом 58. став 2. Закона о општем управном поступку, прописано да ће орган закључком одбацити поднесак ако његов подносилац не отклони недостатке у остављеном року, а у конкретном случају, тужилац је упозорен на недостатке поднеска, те позван да ове отклони, уз упозорење на последице пропуштања, па тужени оспореним закључком није повредио закон на штету тужиоца будући да тужилац у остављеном року није отклонио утврђене недостатке.

Са напред изнетог, налазећи да тужени није повредио закон на штету тужиоца, суд је тужбу одбио као неосновану и на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ
дана 15.3.2006. године, У. 5498/05

Записничар,
Маријана Тафра-Мирков,с.р.

Председник већа-судија,
Милена Саватић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Мирјана Војводић

ИЈ